

Arrest

nr. 277 278 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van A. MAES, rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 maart 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) die aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"F. F. L., H. (R.R.: [...]) nationaliteit: Egypte geboren te A. op [...]1988 adres: [...] KNOKE-HEIST

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd afgesloten op 19.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zijn tweede VIB werd afgesloten op 22.04.2014 met een beslissing 'niet ontvankelijk' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België tot hij op 31.05.2017 een derde VIB indiende. Zijn derde VIB werd afgesloten op 09.02.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de RVV. Betrokkene verkoos wederom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied en verbleef illegaal in België tot hij op datum van 12.11.2018 een vierde VIB indiende. Deze aanvraag werd afgesloten op 07.05.2019 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende een vijfde VIB in op 20.09.2019, deze aanvraag werd afgesloten op 16.09.2020 met een beslissing 'beroep verworpen'. Het zesde VIB werd ingediend op 15.05.2020, het CGVS stelde op 28.01.2021 dat het verzoek niet-ontvankelijk was. De duur van de procedures – namelijk één jaar en twee maanden voor de eerste, 21 dagen voor de tweede, iets meer dan acht maanden voor de derde, zes maanden voor de vierde, iets minder dan een jaar voor de vijfde en iets meer dan 9 maanden voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de opgebouwde sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene hechte banden met de bevolking zou hebben in België; betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat het onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien er in Egypte aanslagen zouden gepleegd worden. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter op algemene wijze melding maken dat er regelmatig aanslagen gepleegd worden in Egypte, volstaat niet om te staven dat zijn leven in gevaar zou zijn indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit de beslissing d.d. 23.01.2019 blijkt bovendien dat "De commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op

een ernstige bedreiging." De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan deze van het CGVS.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was in een knelpuntberoep, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn verschillende Verzoeken tot Internationale Bescherming niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn laatste VIB werd afgesloten op 28.01.2021 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De raadsman van betrokkene haalt aan dat door de afstand het contact tussen zichzelf en betrokkene zeer moeilijk zou zijn. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.. om alzo het contact met zijn advocaat te onderhouden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokken geen enkel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou vormen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de beleidsnota Asiel en Migratie van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Mahdi, en het discretionaire beleid is dit een algemene verwijzing. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. zijn integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Nederlands zou spreken, ingeburgerd zou zijn, een goed mens zou zijn, de Belgische gewoonten zou kennen, dat hij uiterst werkwillend zou zijn, hij verregaand geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt waaronder een verklaring van de pastoor van de Koptische Orthodoxe kerk) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 16 maart 2022 legde de gemachtigde aan verzoeker ook het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam,voornaam: F. F. L., H. Geboortedatum: [...]1988 Geboorteplaats: A. Nationaliteit: Egypte

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als F. F. L., H.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij ook tegen de eerste bestreden beslissing de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De Staatssecretaris van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 20.10.2020 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij is er lange tijd geleden gevlucht en heeft hier, in België, in alle veiligheid zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier intussen 13 jaar ononderbroken. Hij is destijds in 2009 aangekomen, heeft hier een veilig onderkomen gevonden en heeft zich volkomen geïntegreerd. Hij heeft hier gewerkt tijdens zijn legaal verblijf.

Hij heeft meermaals een verzoek tot internationale bescherming ingediend gelet op zijn, tot op heden, actuele vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij is nl. Koptische christen. Hij is er gevlucht omwille van zijn etnische achtergrond en de problemen die hij ondervond met de politie en is dan ook nooit meer teruggekeerd.

Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad, kreeg zo de kans om hier in alle veiligheid te werken en zich volledig te integreren in België en heeft dit ten volle benut en op een zeer positieve manier bijgedragen aan onze maatschappij.

Verzoeker zijn verblijf en integratie zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Egypte te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Men stelt dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, doch dit is slechts in het geval hij een verblijf of visum bekomt om nadien terug te keren. Verzoeker heeft in zijn land van herkomst niemand meer die hem zou kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. Zijn verwijdering zal dan ook alles behalve tijdelijk zijn. Hij schat zijn kansen op een veilig onderkomen en terugkeer vanuit Egypte op nihil. Zijn voormalig raadsman deelde reeds mee dat de afstand de communicatie zou bemoeilijken. Hierop was de reactie dat deze steeds via moderne communicatiemiddelen kan verlopen, doch men moet ook rekening houden met het feit dat verzoeker hierin niet zo bedreven is. Verzoeker spreekt perfect Nederlands, doch de communicatiemiddelen zijn niet zijn sterkste kant. Hiervoor wordt hij meestal door zijn vrienden geholpen. Gezien hij in zijn land van herkomst op niemand kan terugvallen, zal dit voor hem dan ook niet mogelijk zijn.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

"

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"*

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig en deels legaal verblijf, medische toestand,... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien kan er wel sprake zijn van integratie tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt bovendien het volgende:

1 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, pl02

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Men stelt geen rekening te moeten houden met zijn integratie tijdens een ontvankelijkheidsonderzoek, doch men kan dit uiteraard wel in overweging nemen. Men kan perfect deze elementen aanwenden in dit onderzoek om zijn dossier te beoordelen. In totaal hebben zijn asielprocedures 5 jaar in beslag genomen. In deze tijd heeft hij zich kunnen integreren en heeft hij gewerkt. Men stelt dat verzoeker wist dat het om een preciaire situatie ging, doch verzoeker had een gegronde vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst en ging er dan ook van uit dat hij erkend zou worden door het CGVS.

Bovendien is het logisch dat personen zich integreren in de maatschappij waar zij deel van uitmaken. Het is zeer kort door de bocht om nadien eenvoudig te stellen dat men "weet dat het om precair verblijf gaat en men niet verbaasd mag zijn dat men wordt gerepatriëerd en DVZ met hun integratie geen rekening houdt".

Dit kan en mag echt niet de bedoeling zijn; zo zullen mensen ontmoedigd worden om zich ten volle te integreren en van meet af aan hun uiterste best te doen om onze taal te leren, een tewerkstelling te bekomen, zich in te zetten voor onze maatschappij,Men dient uiteraard wel degelijk rekening te houden met deze elementen.

Verzoeker verblijft al jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad in België. Deze periode en zijn integratie dient in overweging genomen te worden. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van meer dan 13 jaar in België niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft op deze tijd het Nederlands onder de knie gekregen en spreekt dan ook goed Nederlands. Hij volgde tevens de verschillende integratiecursussen. Ondanks het feit dat deze verplicht zijn en dit vaak als argument opgeworpen wordt, heeft verzoeker deze afgelegd toen er nog onduidelijkheid bestond over zijn verblijfsstatuut. Hij wenste deze meteen af te leggen en hiermee niet te wachten, wat zijn wens om te integreren kracht bij zet.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam er.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, zijn inzet en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren legaal op ons grondgebied heeft verbleven. Het legaal verblijf wordt ook bevestigd in de beslissing. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat deze niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Volgens verwerende partij is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde en doet alsof de kous daarmee af is. motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Hier zijn wel degelijk meerdere elementen om het verblijf van verzoeker te regulariseren.

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar de actuele situatie in zijn land van herkomst. Men verwijst naar het onderzoek dat door het CGVS gevoerd werd n.a.v. zijn VIB in 2019, doch dient verwerende partij een eigen en actueel onderzoek te voeren bij het nemen van zijn huidige beslissing. Er wordt gesteld dat door het onderzoek, gevoerd door het CGVS in 2019, geen schending van art. 3 EVRM boven komt en dat er geen andere beoordeling is. Zich baseren op een onderzoek gevoerd door het CGVS in 2019 is dan ook onaanvaardbaar en onvoldoende om een schending van art. 3 EVRM niet te weerhouden.

Hiervan stelt men dat hij geen bijkomende elementen heeft aangevoerd na de afgewezen asielprocedures, doch, gelet op het feit er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, het land van herkomst grondig onderzocht dient te worden. Het feit dat verzoeker geen bijkomende elementen neerlegt, doet hier geen afbreuk aan. Tevens dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden in het kader en op grond van deze aanvraag en niet op grond om als vluchteling of subsidiair beschermde te worden erkend.

Verzoeker is Koptisch Christen, één van de grootste minderheidsgroepen in Egypte. Indien men hiernaar onderzoek had verricht, zou men wel op de hoogte geweest zijn. Bovendien is het strafbaar om over eventuele discriminaties t.a.v. deze minderheidsgroep iets aan te geven of aan het licht te brengen. De Egyptische overheid wenst geen negatieve press of elementen dat hen negatief in het daglicht plaatst. Dit wordt ingeschreven in de Egyptische strafwet (art. 80): "any Egyptian who deliberately disseminates abroad false and tendentious information, statements or rumors on the internal situation in the country, with the aim of... undermining its stature or prestige..."

...

anybody who seeks to report on persecution of Copts or others may be accused of raising tensions and thus creating "sectarian strife." This is an offense under Article 98 of the penal code for which one can be imprisoned for five years. Article 86 also forbids "spreading by words what is damaging to national unity and social peace."

Het is dan ook duidelijk dat om die reden de discriminaties niet aan de 'grote klok' gehangen worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met zijn periode waarin hij legaal verbleven heeft in België. In deze periode heeft verzoeker zich geïntegreerd, heeft Nederlands geleerd en heeft steeds een vaste tewerkstelling gehad zolang dat werd toegelaten.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Hij heeft er alles en iedereen achtergelaten en is er reeds meer dan 13 jaar niet meer geweest. Verzoeker is hier als jonge twintiger toegekomen en heeft steeds in België verbleven.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁵ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁶ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁷ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Bovendien zet hij zich in voor zijn gemeenschap van de Koptische Christenen in België, waardoor hij uitgebreide contacten onderhoudt. Hij maakt hier ook een deel van uit. Ook zij rekenen op zijn aanwezigheid.

Verzoeker kwam meer dan 13 jaar geleden naar België en bouwde hier een sociaal leven uit: dit via zijn tewerkstelling en zijn sociale activiteiten. Hij trachtte zich zo goed mogelijk te integreren tijdens zijn verblijf en dit is meer dan aardig gelukt. Hij bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Hij wist zich intens te integreren in onze samenleving en heeft hier een grote groep aan sociale contacten opgebouwd. Ondanks alle tegenslagen blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Men mag artikel 8 van het EVRM niet beperken tot de familiale situatie en aldus veel te eng interpreteren.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!"

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker is ondertussen meer dan 13 jaar in België.

Men verwijst naar een onderzoek dat door het CGVS werd gevoerd n.a.v. zijn asielaanvraag in 2019, doch weigert de situatie in Egypte m.b.t. de etnische achtergrond van verzoeker te onderzoeken. Dit onderzoek dateert van meer dan 3 jaar geleden en kan niet aangenomen worden als een actueel en grondig onderzoek. Ik herhaal tevens dat de situatie in het land van herkomst onderzocht moet worden in het kader en op grond van deze aanvraag en niet op grond om als vluchteling of subsidiair beschermde te worden erkend.

De Egyptische overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Men kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden, integendeel zelfs, zij zijn er vaak zelf verantwoordelijk voor.

Zoals hierboven reeds meegedeeld is het bovendien strafbaar om mee te delen dat er zich discriminaties zouden voordoen in Egypte. Het is dan ook vanzelfsprekend dat deze niet meer naar buiten worden gebracht.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Egypte gevlucht, uit schrik voor zijn leven.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Er vinden in Egypte nog steeds aanvallen plaats op Koptische Christenen, de minderheidsgroep waartoe verzoeker behoort.

Ook het World Report 2019 spreekt zich uit de discriminatie die Koptische Christenen te ondergaan hebben:

"Egypt's Christian community, which comprises roughly 10 percent of the population and is the largest Christian minority in the Middle East, has suffered legal and social discrimination for decades.

Authorities have regularly failed to protect Christians from sectarian attacks and to prosecute perpetrators. In one incident of sectarian violence on August 31, mobs ransacked and looted five homes in Minya's Dimshau Hashim village, after rumors circulated that Christian villagers were planning to build a church. Authorities pressured victims to accept a government-mediated "reconciliation" that allows perpetrators to evade prosecutions, while authorities offered no concrete future protections to the worshippers and their families.

Tire restrictive Law 80 of 2016 on the construction of churches allowed for conditionally legalizing a small number of churches that were operating without an official permit, but restrictions remain largely in place. Over 90 percent of over 3,700 churches and buildings still work without a permit and lack legal protection. The rights group Egyptian Initiative for Personal Rights (EIPR) documented the closure by the authorities of 14 churches.

Authorities continue to arrest those who describe themselves as non-believers or atheists and jail them under "insulting religions" charges."

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar Egypte, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Hij is gevlucht omwille van de problemen die hij ondervond gezien hij Christen is. Hij zal worden gearresteerd of gefolterd indien hij terugkeert.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker is meer dan 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

4. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofdte van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd en de taal geleerd.

Hij verblijft hier ondertussen bijna 13 jaar en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren. Hij bekwam reeds gedurende meerdere jaren legaal verblijf in België.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt! Zijn legaal verblijf dient wel degelijk in overweging genomen worden.

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie, medische achtergrond en geheel van elementen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, doorgedreven integratie, medische aandoeeningen en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van ' elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie en zijn legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden' in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielpprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielpprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al ettelijke jaren in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen dat verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, alsook artikelen 3 en 8 EVRM flagrant schendt."

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Egypte.

IV.1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

a) *Aanvraag via diplomatieke of consulaire post*

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij is er lange tijd geleden gevlucht en heeft hier, in België, in alle veiligheid zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier intussen 13 jaar ononderbroken. Hij is destijds in 2009 aangekomen, heeft hier een veilig onderkomen gevonden en heeft zich volkomen geïntegreerd. Hij heeft hier gewerkt tijdens zijn legaal verblijf.

Hij heeft meermaals een verzoek tot internationale bescherming ingediend gelet op zijn, tot op heden, actuele vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij is nl. Koptische christen. Hij is er gevlucht omwille van zijn etnische achtergrond en de problemen die hij ondervond met de politie en is dan ook nooit meer teruggekeerd.

Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad, kreeg zo de kans om hier in alle veiligheid te werken en zich volledig te integreren in België en heeft dit ten volle benut en op een zeer positieve manier bijgedragen aan onze maatschappij.

Verzoeker zijn verblijf en integratie zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Egypte te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Men stelt dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, doch dit is slechts in het geval hij een verblijf of visum bekommt om nadien terug te keren. Verzoeker heeft in zijn land van herkomst niemand meer die hem zou kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. Zijn verwijdering zal dan ook alles behalve tijdelijk zijn. Hij schat zijn kansen op een veilig onderkomen en terugkeer vanuit Egypte op nihil. Zijn voormalig raadsman deelde reeds mee dat de afstand de communicatie zou bemoeilijken. Hierop was de reactie dat deze steeds via moderne communicatiemiddelen kan verlopen, doch men moet ook rekening houden met het feit dat

verzoeker hierin niet zo bedreven is. Verzoeker spreekt perfect Nederlands, doch de communicatiemiddelen zijn niet zijn sterkste kant. Hiervoor wordt hij meestal door zijn vrienden geholpen. Gezien hij in zijn land van herkomst op niemand kan terugvallen, zal dit voor hem dan ook niet mogelijk zijn.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig en deels legaal verblijf, medische toestand,... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien kan er wel sprake zijn van integratie tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt bovendien het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Men stelt geen rekening te moeten houden met zijn integratie tijdens een ontvankelijkheidsonderzoek, doch men kan dit uiteraard wel in overweging nemen. Men kan perfect deze elementen aanwenden in dit onderzoek om zijn dossier te beoordelen. In totaal hebben zijn asielprocedures 5 jaar in beslag genomen. In deze tijd heeft hij zich kunnen integreren en heeft hij gewerkt. Men stelt dat verzoeker wist dat het om een precare situatie ging, doch verzoeker had een gegronde vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst en ging er dan ook van uit dat hij erkend zou worden door het CGVS.

Bovendien is het logisch dat personen zich integreren in de maatschappij waar zij deel van uitmaken. Het is zeer kort door de bocht om nadien eenvoudig te stellen dat men "weet dat het om precair verblijf gaat en men niet verbaasd mag zijn dat men wordt gerepatrieerd en DVZ met hun integratie geen rekening houdt".

Dit kan en mag echt niet de bedoeling zijn; zo zullen mensen ontmoedigd worden om zich ten volle te integreren en van meet af aan hun uiterste best te doen om onze taal te leren, een tewerkstelling te bekomen, zich in te zetten voor onze maatschappij,Men dient uiteraard wel degelijk rekening te houden met deze elementen.

Verzoeker verblijft al jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad in België. Deze periode en zijn integratie dient in overweging genomen te worden. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van meer dan 13 jaar in België niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft op deze tijd het Nederlands onder de knie gekregen en spreekt dan ook goed Nederlands. Hij volgde tevens de verschillende integratiecursussen. Ondanks het feit dat deze verplicht zijn en dit vaak als argument opgeworpen wordt, heeft verzoeker deze afgelegd toen er nog onduidelijkheid bestond over zijn verblijfsstatuut. Hij wenste deze meteen af te leggen en hiermee niet te wachten, wat zijn wens om te integreren kracht bij zet.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam er.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, zijn inzet en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren legaal op ons grondgebied heeft verbleven. Het legaal verblijf wordt ook bevestigd in de beslissing. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat deze niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Volgens verwerende partij is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde en doet alsof de kous daarmee af is. motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Hier zijn wel degelijk meerdere elementen om het verblijf van verzoeker te regulariseren.

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar de actuele situatie in zijn land van herkomst. Men verwijst naar het onderzoek dat door het CGVS gevoerd werd n.a.v. zijn VTB in 2019, doch dient verwerende partij een eigen en actueel onderzoek te voeren bij

het nemen van zijn huidige beslissing. Er wordt gesteld dat door het onderzoek, gevoerd door het CGVS in 2019, geen schending van art. 3 EVRM boven komt en dat er geen andere beoordeling is. Zich baseren op een onderzoek gevoerd door het CGVS in 2019 is dan ook onaanvaardbaar en onvoldoende om een schending van art 3 EVRM niet te weerhouden.

Hiervan stelt men dat hij geen bijkomende elementen heeft aangevoerd na de afgewezen asielprocedures, doch, gelet op het feit er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, het land van herkomst grondig onderzocht dient te worden. Het feit dat verzoeker geen bijkomende elementen neerlegt, doet hier geen afbreuk aan. Tevens dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden in het kader en op grond van deze aanvraag en niet op grond om als vluchteling of subsidiair beschermde te worden erkend.

Verzoeker is Koptisch Christen, één van de grootste minderheidsgroepen in Egypte. Indien men hiernaar onderzoek had verricht, zou men wel op de hoogte geweest zijn. Bovendien is het strafbaar om over eventuele discriminaties t.a.v. deze minderheidsgroep iets aan te geven of aan het licht te brengen. De Egyptische overheid wenst geen negatieve press of elementen dat hen negatief in het daglicht plaatst. Dit wordt ingeschreven in de Egyptische strafwet (art. 80): "any Egyptian who deliberately disseminates abroad false and tendentious information, statements or rumors on the internal situation in the country, with the aim of... undermining its stature or prestige...

...

anybody who seeks to report on persecution of Copts or others may be accused of raising tensions and thus creating "sectarian strife." This is an offense under Article 98 of the penal code for which one can be imprisoned for five years. Article 86 also forbids "spreading by words what is damaging to national unity and social peace. "

Het is dan ook duidelijk dat om die reden de discriminaties niet aan de 'grote klok' gehangen worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met zijn periode waarin hij legaal verbleven heeft in België. In deze periode heeft verzoeker zich geïntegreerd, heeft Nederlands geleerd en heeft steeds een vaste tewerkstelling gehad zolang dat werd toegelaten.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet."

In wat als een tweede middel tegen de tweede bestreden beslissing kan beschouwd worden, voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*

2. *De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nx. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1,8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

In wat als een derde middel kan beschouwd worden, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen meer dan 13 jaar in België.

Men verwijst naar een onderzoek dat door het CGVS werd gevoerd n.a.v. zijn asielaanvraag in 2019, doch weigert de situatie in Egypte m.b.t. de etnische achtergrond van verzoeker te onderzoeken. Dit onderzoek dateert van meer dan 3 jaar geleden en kan niet aangenomen worden als een actueel en grondig onderzoek. Ik herhaal tevens dat de situatie in het land van herkomst onderzocht moet worden in het kader en op grond van deze aanvraag en niet op grond om als vluchteling of subsidiair beschermde te worden erkend.

De Egyptische overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Men kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden, integendeel zelfs, zij zijn er vaak zelf verantwoordelijk voor.

Zoals hierboven reeds meegedeeld is het bovendien strafbaar om mee te delen dat er zich discriminaties zouden voordoen in Egypte. Het is dan ook vanzelfsprekend dat deze niet meer naar buiten worden gebracht.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Egypte gevlucht, uit schrik voor zijn leven.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Er vinden in Egypte nog steeds aanvallen plaats op Koptische Christenen, de minderheidsgroep waartoe verzoeker behoort.

Ook het World Report 2019 spreekt zich uit de discriminatie die Koptische Christenen te ondergaan hebben:

"Egypt's Christian community, which comprises roughly 10 percent of the population and is the largest Christian minority in the Middle East, has suffered legal and social discrimination for decades. Authorities have regularly failed to protect Christians from sectarian attacks and to prosecute perpetrators. In one incident of sectarian violence on August 31, mobs ransacked and looted five homes in Minya's Dimshau Hashim village, after rumors circulated that Christian villagers were planning to build a church. Authorities pressured victims to accept a government-mediated "reconciliation" that allows perpetrators to evade prosecutions, while authorities offered no concrete future protections to the worshippers and their families.

The restrictive Law 80 of 2016 on the construction of churches allowed for conditionally legalizing a small number of churches that were operating without an official permit, but restrictions remain largely in place. Over 90 percent of over 3,700 churches and buildings still work without a permit and lack legal protection. The rights group Egyptian Initiative for Personal Rights (EIPR) documented the closure by the authorities of 14 churches.

Authorities continue to arrest those who describe themselves as non-believers or atheists and jail them under "insulting religions" charges."

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar Egypte, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Hij is gevlucht omwille van de problemen die hij ondervond gezien hij Christen is. Hij zal worden gearresteerd of gefolterd indien hij terugkeert.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker is meer dan 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten."

In wat als een vierde middel beschouwd kan worden, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Hij heeft er alles en iedereen achtergelaten en is er reeds meer dan 13 jaar niet meer geweest. Verzoeker is hier als jonge twintiger toegekomen en heeft steeds in België verbleven.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.²⁴ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het

algemeen belang.¹⁹ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Bovendien zet hij zich in voor zijn gemeenschap van de Koptische Christenen in België, waardoor hij uitgebreide contacten onderhoudt.

Verzoeker kwam meer dan 13 jaar geleden naar België en bouwde hier een sociaal leven uit: dit via zijn tewerkstelling en zijn sociale activiteiten. Hij trachtte zich zo goed mogelijk te integreren tijdens zijn verblijf en dit is meer dan aardig gelukt. Hij bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Hij wist zich intens te integreren in onze samenleving en heeft hier een grote groep aan sociale contacten opgebouwd. Ondanks alle tegenslagen blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Men mag artikel 8 van het EVRM niet beperken tot de familiale situatie en aldus veel te eng interpreteren.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!"

De Raad stelt vast dat de middelen gericht tegen de beide bestreden beslissingen grotendeels gelijkaardig zijn, ze worden dan ook tezamen behandeld. Immers, mocht worden aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde een onwettigheid heeft begaan bij de beoordeling dat er geen buitengewone omstandigheid is die het voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in het buitenland, dan kon de gemachtigde ook niet op wettige wijze een bevel afgeven. Indien evenwel op wettige wijze kon geoordeeld worden dat geen buitengewone omstandigheid is aannemelijk gemaakt, dan kon de gemachtigde op wettige wijze het bevel afgeven. Er is dan ook samenhang tussen beide bestreden beslissingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing motiveert de gemachtigde de iure door zich te steunen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en ook te motiveren aangaande de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In de tweede bestreden beslissing steunt de gemachtigde de iure op artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Verder motiveert de gemachtigde beide bestreden beslissingen ook de facto. Zo gaat hij in de eerste bestreden beslissing in op de elementen die verzoeker in zijn aanvraag en aanvulling heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid en motiveert hij waarom die elementen volgens hem geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De Raad kan verzoeker in zijn betoog dan ook niet volgen waar hij stelt dat hij niet kan begrijpen waarom de gemachtigde stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

In de tweede bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 vereiste documenten, nl. dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Bijgevolg is een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het afdoende karakter van de motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betoogt dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn waarom hij zijn aanvraag moeilijk bij de bevoegde post in het buitenland kan indienen. Hij wijst daarbij enerzijds op het feit dat hij uit Egypte is gevlucht omwille van zijn etnische achtergrond, nl. Koptisch christen en de problemen die hij hierdoor ondervond met de politie. Hij wijst daarbij op de verschillende verzoeken om internationale bescherming die hij heeft ingediend en op zijn actuele vrees bij terugkeer. Verzoeker vervolgt dat geen enkel onderzoek is gedaan naar de actuele situatie in zijn land van herkomst. Hij verwijst naar enkele bronnen, waaronder het World Report 2019. Een verwijzing naar het onderzoek door het CGVS gevoerd in 2019 volstaat niet en de gemachtigde had een eigen en actueel onderzoek moeten voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker haalt aan dat het feit dat hij geen bijkomende elementen heeft aangevoerd na de afgewezen asielprocedures geen afbreuk doet aan de noodzaak van een actueel onderzoek, mede omdat de beoordeling in het kader van deze aanvraag moet gebeuren en niet in het licht van een internationale beschermingsstatus. Verzoeker gaat in op het feit dat hij Koptisch christen is en stipt aan dat het strafbaar is om over eventuele discriminatie van deze minderheidsgroep iets aan het licht te brengen. Bij terugkeer zal hij zich moeten verantwoorden en daarbij kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon, zoals arrestatie en foltering. Het feit dat de gemachtigde hier geen onderzoek heeft over gedaan, is een schending van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde is ingegaan in de bestreden beslissing op verzoeker zijn vrees voor terugkeer naar Egypte. Verzoeker wees in de aanvraag op de aanslagen die in Egypte worden gepleegd, doch de gemachtigde heeft gesteld dat die verwijzing op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat verzoeker niet kan terugkeren om via de normale procedure zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Hij verwijst ook naar de beoordeling van het CGVS in de beslissing van 23 januari 2019 waarin niet wordt aangenomen dat er in Egypte een situatie is van willekeurig geweld die dermate hoog is dat een loutere aanwezigheid aldaar volstaat voor een reëel risico op een ernstige bedreiging. Verzoeker gaat thans niet in op het risico op aanslagen doch haalt aan dat hij als Koptisch christen een groot risico loopt, zelfs op foltering. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde heeft gewezen op het feit dat verzoeker maar liefst zes verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, waarvan het laatste verzoek van 15 mei 2020 door het CGVS op 28 januari 2021 niet-ontvankelijk werd verklaard. Hij verwijst ook naar verschillende verwerpingsarresten door de Raad. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker al zijn internationale beschermingsverzoeken heeft gesteund op zijn profiel als Koptische christen, doch dat het CGVS niet heeft aangenomen dat hij omwille van diens religie internationale bescherming nodig heeft in ons land of dat er geen nieuwe elementen voorlagen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Er blijkt niet dat verzoeker de laatste beslissing van het CGVS heeft aangevochten bij de Raad. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde wel degelijk naar het onderzoek gevoerd door het CGVS, en in het verleden door de Raad, op redelijke en zorgvuldige wijze kan verwijzen. Het feit dat er tussen de laatste beslissing van het CGVS op 18 januari 2021 en het nemen van de bestreden beslissing op 16 maart 2022 ongeveer een jaar is verstreken, houdt niet in dat niet naar die verzoeken en beslissingen en arresten op nuttige wijze kan worden verwezen. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om, indien hij van oordeel is dat er tussen de beoordeling van het CGVS op 18 januari 2021 en het nemen van de beslissing nieuwe ontwikkelingen zijn in Egypte waaruit ondanks alle verworpen internationale beschermingsverzoeken toch een reëel risico blijkt op een schending van artikel 3 van het EVRM, dit aannemelijk te maken en ter kennis te brengen van de gemachtigde. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker weliswaar met een schrijven van 25 mei 2021, dus na de laatste beslissing van het CGVS, nog een aanvulling op zijn 9bis-verzoek heeft overgemaakt aan de gemachtigde maar daarin onder de buitengewone omstandigheden enkel melding maakte van zijn langdurig verblijf, werkbereidheid, meerwaarde voor de samenleving en het contact tussen verzoeker en zijn raadsman als buitengewone omstandigheden. Er wordt enkel onder de hoofding "ten gronde" gewezen op het feit dat

verzoeker Koptisch christen is, maar dan in de context van zijn uitgebreid sociaal netwerk met tal van attesten van sympathisanten in de Koptische kerk. Dit kadert in artikel 8 van het EVRM, doch wordt niet uitgewerkt in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker aanstipt dat de gemachtigde bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een eigen en actueel onderzoek moet doen in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan hij gevolgd worden, maar blijkt dat dit in het kader van de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze is gebeurd. De motieven van de eerste bestreden beslissing waren aan verzoeker bekend op het ogenblik dat hij in kennis werd gesteld van het bestreden bevel, zodat die motieven niet moesten herhaald worden in het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde mag zich in casu voor zijn eigen actueel onderzoek steunen op het onderzoek dat door het CGVS en de Raad in beroep is gebeurd, zonder daarbij een onzorgvuldigheid te begaan. De laatste beslissing van het CGVS was immers nog relatief recent in een Egyptische context, waarvan niet algemeen bekend is dat de situatie daar zeer volatiel zou zijn, dermate dat ieder redelijk denkend mens zou moeten weten dat een beoordeling van januari 2021 niet meer actueel zou zijn. In elk geval kan verzoeker met een verwijzing naar bronnen van 2019 niet aantonen dat de beoordeling van het CGVS in 2021 onregelmatig was of dat er actueel voor elke Koptische christen in Egypte een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Evenmin volgt de Raad dat de bestreden beslissingen dienaangaande niet afdoende zijn gemotiveerd.

Waar verzoeker aanstipt dat de beoordeling in het kader van de huidige 9bis-aanvraag diende te gebeuren, die verschilt van een beoordeling in het licht van de internationale beschermingsstatus, meent de Raad dat uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM blijkt dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Anderzijds stipt verzoeker aan dat hij intussen 13 jaar ononderbroken verblijft in het Rijk, hier gewerkt heeft tijdens zijn legaal verblijf, zich volledig heeft geïntegreerd door Nederlands te leren, integratiecursussen te volgen en op een zeer positieve manier bijdraagt aan onze maatschappij. Verzoeker stelt dat zijn belangen zich in België bevinden, hij een groot netwerk aan sociale contacten heeft opgebouwd en door zijn 13 jaar in België, niet meer te kunnen terugkeren. Verder stelt verzoeker dat zijn verwijdering niet tijdelijk zal zijn aangezien hij enkel kan terugkeren met een verblijf of visum. Hij vervolgt dat hij in zijn herkomstland niemand meer heeft die hem kan opvangen en zijn kansen op een veilig onderkomen in Egypte nihil zijn. Hij zal ook niet via moderne communicatiemiddelen kunnen in contact blijven aangezien communicatie niet zijn sterkste kant is en hij daarbij in België meestal door vrienden wordt geholpen. Volgens verzoeker blijkt dat de gemachtigde een onvoldoende afweging heeft gemaakt van zijn leven, integratie, langdurig en deels legaal verblijf en zijn medische toestand. Verzoeker volgt de gemachtigde niet waar die stelt dat integratie in de ontvankelijkheidsfase niet wordt onderzocht. Hij stipt aan dat in totaal zijn asielprocedures 5 jaar in beslag hebben genomen en hij in die periode zich heeft geïntegreerd en gewerkt. Waar de gemachtigde erop wijst dat verzoeker wist dat dit om een preciaire situatie ging, stelt hij een gegronde vrees voor vervolging te hebben en er dan ook van uit ging dat hij zou erkend worden door het CGVS. Wat betreft het precair verblijf, meent verzoeker dat men mensen niet mag ontmoedigen zich te integreren van in het begin en aldus toch met die elementen moet rekening houden. Verzoeker meent dat met geen van de hogervermelde elementen rekening is gehouden en ook geen belangenafweging werd gemaakt, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht zijn geschonden. Hij acht de verwijzing naar de beoordeling ten gronde eveneens niet afdoende en die verwijzing zou elke feitelijke grondslag missen omdat een aanvraag op grond van artikel 9bis een humanitaire aanvraag om een verblijfsmachtiging is. Verzoeker stipt aan dat in artikel 9bis, § 2 geen melding wordt gemaakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, zodat er anders over oordelen impliciet een bijkomend wettelijk element betekent. Verzoeker ziet hierin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, door die elementen te verwerpen zonder enige rechtvaardigingsgrond.

Wat betreft de elementen van integratie die verzoeker uitvoerig aanhaalt en telkenmale herhaalt, meent de Raad dat verzoeker lijkt voorbij te gaan aan de kernvraag die thans voorligt, met name of er een buitengewone omstandigheid is die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag bij de bevoegde post in het buitenland in te dienen. Thans heeft de gemachtigde zich niet uitgesproken over de vraag of er grond is om een humanitaire verblijfsmachtiging af te leveren, doch louter over de vraag waar de aanvraag moet ingediend worden. De gemachtigde heeft dienaangaande terecht gemotiveerd dat verzoeker tijdens zijn langdurig verblijf in het Rijk maar liefst zes verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend die telkenmale werden geweigerd. Verzoeker kreeg vele bevelen om het grondgebied te verlaten, doch heeft er telkens voor gekozen geen gevolg te geven aan die bevelen en illegaal in het Rijk te verblijven. De

gemachtigde motiveert dat de procedures op zich telkens niet onredelijk lang hebben geduurd. De verwijzing in het verzoekschrift naar “het cassatieberoep”, waarbij het in het geheel niet duidelijk is over welk beroep of welk arrest het zou gaan, is in casu dan ook niet dienstig. Hierin wordt immers gewezen op de situatie van: *“iemand die overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure”* of *“andere procedures [...] die in hun geheel te lang duren”*. In casu is het door toedoen van verzoeker zelf, en niet door talmen van de overheid, en het indienen van telkenmale dezelfde verzoeken, dat hij reeds lang op Belgisch grondgebied vertoeft. Verzoeker kan dan ook de overheid niet ten kwade duiden dat al zijn internationale beschermingsprocedures samen vijf jaar in beslag zouden genomen hebben. De Raad acht het verder in geval van zes verzoeken om internationale bescherming, telkenmale gestoeld op zijn zelfde profiel als Koptische christen, bij de laatste verzoeken niet meer geloofwaardig dat verzoeker niet begreep dat zijn verblijf tijdens die laatste procedures precair was.

Uit de synthesesnota in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook reeds meer dan vijf aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarvan de laatste vier onontvankelijk werden verklaard. In casu lijkt dan ook misbruik van de procedures aan de orde. Wat betreft de kennis van het Nederlands, zijn positieve ingesteldheid, de inburgering, de werkwillemheid en ervaring in een knelpuntberoep, verregaande integratie en verschillende getuigenverklaringen waaronder vanuit de Koptische kerk, motiveert de gemachtigde dat deze elementen behoren tot de gegrondheid en niet behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase. De Raad kan deze beoordeling, anders dan verzoeker voorhoudt, niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk vinden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij stelt dat die verwijzing naar de procedure ten gronde “feitelijke grondslag” mist omdat het een humanitaire aanvraag is. Ook in het geval van een humanitaire aanvraag is de regel dat de aanvraag in het buitenland bij de bevoegde post moet worden ingediend. In elk geval ligt in casu niet de situatie voor waarin verzoeker als gevolg van de bestreden beslissingen aangegane verbintenissen zou moeten verbreken.

Waar verzoeker stelt dat hij met zijn sociale contacten niet via moderne communicatiemiddelen kan in contact blijven aangezien hij daar niet handig in is, meent de Raad dat verzoeker in Egypte de mogelijkheid heeft om zich die communicatiemiddelen eigen te maken indien hij zijn sociaal netwerk met zijn contacten in België wenst te onderhouden of in contact wil blijven met zijn advocaat.

Verzoeker verwijst ook naar zijn “medische toestand” maar licht op geen enkele wijze toe welke medische elementen hem zouden verhinderen terug te keren naar Egypte om aldaar zijn aanvraag in te dienen volgens de normale procedure.

Verzoeker stelt verder dat de terugkeer niet tijdelijk zal zijn aangezien hij enkel met een visum of verblijfstitel kan terugkeren. De Raad kan verzoeker gedeeltelijk volgen dat een terugkeer enkel met een visum wordt bedoeld en het dus niet volledig zeker is dat verzoeker dat visum zal verkrijgen. Echter, verzoeker kan thans niet vooruit lopen op de ten gronde beoordeling door de gemachtigde van zijn aanvraag. Eens de aanvraag ingediend via de bevoegde post zal de gemachtigde zich over alle elementen die betrekking hebben op zijn integratie en overige humanitaire elementen die verzoeker aanhaalt buigen, teneinde te beslissen of een humanitair visum met het oog op een humanitair verblijfsrecht kan verstrekt worden.

Waar verzoeker stelt dat artikel 9bis, § 2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken en de gemachtigde een bijkomend element aan de wet heeft toegevoegd, kan de Raad niet volgen. De opsomming die in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet is gedaan, is duidelijk niet exhaustief door de aanhef *“onverminderd de andere elementen van de aanvraag”*. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt evenmin.

Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat er een privéleven en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker komt terug op de voornoemde elementen in het licht van zijn privéleven en het feit dat hij zich inzet voor de gemeenschap van Koptische christenen in België. Verzoeker wijst erop dat zijn privéleven dient gerespecteerd te worden en dat de gemachtigde een fair balance-toets had moeten maken en de belangen van de overheid had moeten afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen in België. Daarbij had hij met alle elementen moeten rekening houden en hierover afdoende motiveren.

Wat betreft het aangevoerde gezinsleven, licht verzoeker in het geheel niet toe over welke gezinsleden het in casu zou gaan.

Wat betreft het aangevoerde privéleven, benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In casu is verzoeker geen gevestigde vreemdeling, aangezien hij nooit een verblijfsrecht heeft gehad, tenzij een precair verblijfsrecht tijdens bepaalde procedures. Hoe dan ook is de gemachtigde in casu niet voorbij gegaan aan het langdurig feitelijk verblijf van verzoeker, noch is hij voorbij gegaan aan alle elementen van integratie die verzoeker supra heeft aangehaald. De gemachtigde is enkel van mening dat die elementen niet verhinderen dat verzoeker zijn aanvraag indient bij de bevoegde post in het buitenland en heeft verduidelijkt, met verwijzing naar het principe-arrest van de Raad van State, dat elementen van integratie aan de orde komen in de gegrondheidsfase van de procedure. De Raad heeft die beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of strijdig met de wet bevonden. Waar verzoeker opnieuw wijst op zijn inzet voor de gemeenschap van de Koptische christenen, wordt de inzet door de getuigenissen bevestigd, doch blijkt niet dat verzoeker zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat hij niet in de mogelijkheid is om zijn aanvraag bij de bevoegde post in te dienen, zoals de gemachtigde terecht stelt. In die zin heeft de gemachtigde een correcte belangenafweging gedaan. Waar verzoeker meent dat een belangenafweging noodzakelijk was tussen de belangen van de overheid en zijn belangen “*om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen*”, gaat verzoeker er wederom aan voorbij dat thans niet die vraag het voorwerp van het geschil uitmaakt. Thans heeft de gemachtigde zich niet uitgesproken of verzoeker zich in België al dan niet kan vestigen en of hij al dan niet verder zijn leven kan opbouwen. Hij heeft enkel gesteld dat de aanvraag tot humanitair verblijf volgens de normale procedure moet ingediend worden. De Raad meent dan ook dat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt.

Volgens verzoeker heeft de gemachtigde ook geen rekening gehouden met het geheel van alle elementen en heeft de gemachtigde op een summiere en algemene wijze gemotiveerd, zonder onderzoek naar de werkelijke situatie van verzoeker. De gemachtigde mag zich niet beperken tot een fragmentarische beoordeling. Volgens verzoeker is er dan ook een schending van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad volgt niet dat de gemachtigde op een summiere en algemene wijze en zonder werkelijk onderzoek van zijn situatie de beslissingen heeft genomen. Er blijkt uit de motieven dat de gemachtigde in detail met de situatie van verzoeker heeft rekening gehouden, zoals onder meer blijkt uit de weergave van de precieze beschermingsprocedures die verzoeker heeft ingediend, bevelen die hij heeft genegeerd en het antwoord op de door verzoeker aangehaalde elementen. Verder blijkt ook dat de gemachtigde met het geheel heeft rekening gehouden, en niet met elk element afzonderlijk, door de aanhef van de beslissing: “*de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom ...*”.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van

artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt niet.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker ook de schending aan van het hoorrecht. Hij stipt aan dat hij niet werd gehoord voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verwijst verder verkeerdelijk naar een inreisverbod en naar de artikelen 1, 8° en 13, § 3 van de Vreemdelingenwet die thans niet aan de orde zijn. Verder erkent verzoeker zelf dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid van de 9bis-aanvraag.

De Raad wijst erop dat zoals verzoeker zelf aanhaalt, het thans bestreden bevel samenhangt met de eerste bestreden beslissing. Dezelfde gemachtigde heeft immers op dezelfde dag het nuttig en noodzakelijk geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Egypte verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De Raad is van oordeel dat verzoeker in het kader van zijn 9bis-aanvraag en de aanvulling die hij vervolgens nog heeft gedaan voldoende de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen op te komen. Hij heeft de kans gehad uiteen te zetten welke elementen zich verzetten tegen een terugkeer naar Egypte. Hij haalt thans ook evenmin aan welke bijkomende elementen hij nog in een bijkomend gehoor had willen aanhalen, die een bepalende invloed zouden kunnen gehad hebben op de strekking van het bestreden bevel.

Een schending van het hoorrecht wordt in casu evenmin aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES